

לתימננה שלי / טוביה סולמי

שובי, אמא, מבית העבדים
לטיפני, רחימה, כשאר הילדים
קראי לי אכול אף רנה
אף כי גדע ריקם המזנה,
שאלני מה אמר המורה
בזכרך בנה סורר ומורה.

אל בכי האם בנטשי בית הספר
הן לנו נחלה רק אהות הקבר
ועד אז—

באלפן הבורא בגשוש מירא
אחפש ספסל לרגלי המורה.
חבשי שביסוף עמדי זקופה
קצינים נהי באותה חטיבה
בלואי הבגדים לה מדים.
טלאים יפארונו כרב רבידים
הן הקדמנו מדע בנצחון על רעב
טרדנוהו במרק של חלמית וקגב.
למה תאמרי, בני, אהוב
הרף שנוא חדל איוב
ולכן גברתך שתי אמהות
ואני יתום-עגון מאמי!?